

עיתונאים לברכט ופאסקאליס

יחד בניקוטיה

היה מאמר שאותו הוא היה אמור להביא אל הצנורה הצבאית, לאישור. משם עמד לסור אל סניף הדואר הקרוב, על-מנת לשגר את המאמר לחו"ל. הוא לא הספיק לצאת מן הבית, כאשר נשמעו דפיקות בדלת. בפתח עמד אלמוני בלבוש אזרחי שביקש לשוחח עם אלברכט. העיתונאי המזוקן בן ה-62 לא התנדב. האלמוני שלף תעודה המעידה כי הוא קצין מיטרה וביקש מלברכט להת-לוות אליו למטה המיטרה ברחוב דיוני-גוף. לברכט נאות, באדיבות האופיינית לו, השניים ירדו לרחוב ונסעו במכונית ה-מיטרה אל התחנה. בדרך שוחחו השניים, וקצין המיטרה התעניין מה טיב יחסיו של לברכט עם עיתונאי קפריסאי בשם פאנאיוטיס פאס-קאליס. לברכט, שהכיר היטב את העי-תונאי, סיפר לקצין בפורטורט על קשריו עימו. השיחה קלחה בידידות רבה, גם בתוך בניין המיטרה. לברכט הציע כי שעונו ונזכר שעליו להיות בירושלים עד השעה 11 לפני הצהריים, על-מנת לכסות את דיוני הוועדה המדינית הישראלית-מצרית, במלון הילטון.

„אל תדאג, אתה תגיע לשם בזמן“, הר-גיעו אותו חוקריה, אנשי הלישכה לתפ-קידים מיוזדים (לתים) של מיטרת מחוז תל-אביב, שבראשה עומד רב-פקד חיים ייב.

טיוד בניקוטיה. באותה שעה היה כבר צלם העיתונות הטלוויזיה הקפריסאי, פאנאיוטיס פאסקאליס, עצור אך במקום אחר. חוקריו חשדו בו בקיום מגע עם סוכני אש"ף ובאספקת תצלומים, מפות ו-מידע, לאירגונים עוינים על-מנת לבצע פיגועים בישראל. בחיפוש בכליו של פאס-קאליס נמצאו קבלות של לברכט וכן רי-שומים אחרים שהעידו על קשריהם של השניים, בסרטים שהחזיק במצלמותיו נמ-צאו תמונות משותפות שלו ושל לברכט, במקומות שונים בארץ. כך הגיעו החוק-רים אל לברכט.

המעקב אחרי השניים החל זמן-מה קו-דם-לכן, פאסקאליס, שהגיע ארצה פעמים אחדות בשנתיים האחרונות, ערך סידרת כתבות מצולמות עבור העיתון הרישמי של ממשלת קפריסין ועבור רשת הטל-וויזיה המיוחדת-גרמנית. הוא נחשב לצלם עיתונות מחונן, את לברכט הכיר בני-קוטיה לפני שנים אחדות. לברכט טייל שם אז עם אשתו, ובין השאר ביקר גם במערכת העיתון המקומי שבו עבד פא-נאיוטיס. השניים התיידדו ופאנאיוטיס אף לקח את בני הזוג לברכט לסיורים בעיר ומחוצה לה.

כשהגיע הקפריסאי לישראל הוא הת-קשר עם לברכט וזה סייע לו בהכנת כתי-בות על ישראל. בין השאר הפגיש אותו לברכט עם אישים ישראלים שונים, נציגי מפלגות השמאל, אנשי הסתדרות ובני-נוער, בביקרו האחרון של פאסקאליס בישראל, בינואר השנה, סירר עימו לברכט במקומות שונים בארץ — בימית, באש-דוד באשקלון ובמקומות רבים אחרים. בסיועם אלה כבר היו השניים תחת מעקב סמוי, ופעולותיהם צולמו. כוחות הביטי-חון מאשימים את פאסקאליס בביצוע צי-

הגת אש"ף, בראשות יאסר עראפאת, הח-ליטה לעלות על הדרך הדיפלומטית. היא ביקשה לקבל הזמנה לוועידת-זינבה, לזכות ב-חוקיות בינלאומית, להתקבל כחברה מכובדת למישפחת-העמים, כהכנה לקראת הקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה. בעיני חלק גדל והולך של המתנה ה-פלסטיני, קו זה נכשל לחלוטין. ישראל דבקה בהתנגדותה המוחלטת למדינה פלס-טינית. הפלסטינים חוששים כי אנוואר אל-סאדאת מוכן לעשות שלום עם ישראל, תוך מכירת הפלסטינים, תוכנית-ה-„אוטונומיה“ של בגין נראית לפלסטינים כנסיון לשבור סופית את התנועה הלאומית הפלסטינית ולספח את השטחים הישראלי.

במצב כזה הולכת וגוברת בקרב הפלס-טינים הדיעה כי יש לחזור אל השיטת, שהביאו להם תשומת-לב בינלאומית והכרה בינלאומית בשנים עברו: הטרור האליס, הדרמאתי, שבו ניתן להשיג הרבה בהשי-קה מועטה.

כרי אש"ף? אם אכן בוצעה פעולת-התפוזים בידי קבוצת-ריסס חדשה, יש גם בכך לקח לעתיד.

הגוף שהפסיק את הטרור הבינלאומי היה אש"ף, שפעל על-פי האינטרסים שלו. שאי-פתו להכרה בינלאומית וליצירת קשרים עם ממשלות העולם הכתיבה לו מדיניות, שהגבילה את הלוחמה-הזעירה לתחום ה-שילטון הישראלי.

את המטרות העיקריות של ממשלת-ישראל היא שבירת אש"ף, במשימה זו נעזרה ישראל על-ידי ממשלת ארצות-הברית, ולאחרונה גם על-ידי מצריים. מה יקרה אם אמנם תצליח מגמה זו?

התוצאה תהיה, בלי ספק, דומה לפיצול-כמות של כספית לאלף רסיסים עצמאיים, שיתגלגלו בשטח, כליאחד כרצונו, ללא הגיון צפוי וברור. שלושה וחצי מיליון פלסטינים לא ייעל-ו גם אם יישבר אש"ף, הם פזורים כי רחבי העולם, דור חדש של פלסטינים צעירים, מתוסכלים ומייאושים, יקים עש-רות, ואולי אלפים של רסיסי-טרור מת-חרים. הטרור הפלסטיני יהפוך מכה עולמית, כאשר הוהיר מנחם בגין השוברע מפני „מדינה של מרעילי תפוזים“, הוא לא רק הגביר מחדש את תהליך האירופה, שכבר התלה שוככת, אלא גם הציג בעייה כוזבת-הקצנת הטרור הפלסטיני, והתפשטותו מ-חדש ברחבי העולם, לא באה מפני שעומדת לקום מדינה פלסטינית, אלא להיפך — מפני שנוודה כל תיקוה בלב הפלסטינים להשיג מדינה כזאת בדרכים פוליטיות ודיפל-ומטיות.

יתכן כי התפוזים המרים אינם אלא אות המבשר מאבקים מרים לעתיד.

עיתונות

התצלומים שוררו חשד

שני העיתונאים נעצרו כחשודים בפעילות עוינת

לישראל

מה יפסק בית-הדין?

העיתונאי הנס לברכט עמד לצאת את ביתו, השעה היתה שמונה בבוקר. בידי

התוצאה להיות גורלית. ההתפכחות המצרית עלולה להימשך זמן קצר או ארוך, אך בסופו של דבר תתפשט במצריים, ובשאר הארצות הערביות, ההכרה: יוזמת אנוואר אל-סאדאת נכשלה. כאשר יקרה החבר הזה, תהיה הברירה בין שתי מסקנות: מילחמה או מהפכה. שתיהן עלולות למחוק את החיך מעל פניהם של המנהיגים הישראליים והיהודיים, שלא הסתירו השבוע את סיפוקם למראה כישלונו של מסע אנוואר אל-סאדאת בי-ארצות-הברית.

טרור

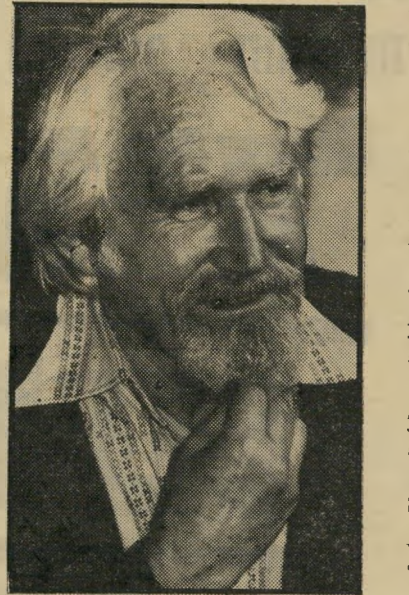
התפוז הארץ

כמות של כספית יכולה להתפצל למאות טיפות נפרדות — וכך גם אירגון טרור

הכספית היא חומר המקני, היא יכולה להתפצל לאלפי טיפות קטנטנות, להתאחד במשולות גדולה, להתפצל שוב, בכל ה-טיפות הפכה הכספית שס-נרדף לחמקנות, לגמישות, לאי-יציבות.

השבוע הפכה הכספית סמל עליון של הטרור. כמה טיפות של כספית הטילו את חתימתן על יבשת אירופה. הן גרמו נזק עצום ליציאות-ההדרים הישראלי. **היסטריה המזונית.** כאשר נתגלתה כספית ב-תפוזי יפו נראה הדבר כפתחת דף חדש במערכת-הטרור. עד כה היתה החזית האווירית בבחינת המיגור הרגיש ביותר במערכת זו. קל לחטוף במטוס, קל לפגוע בו. כדי לצמצם מכה זו נאלצות וחה כל המדינות להשקיע סכומי-עתק, די בכמה צעירים המוכנים לסכן את חייהם, כדי להחזיק את העולם כולו במתח מתמיד.

אולם פרשת התפוזים מוכיחה כי ישנם מיגורים רבים אחרים, שבהם יכולה קבוצה קטנה של טרור לגרום להמולה עולמית, ליצור היסטריה ולגרום לנזקים כלכליים. אם אכן תתפשט הטרור לתחומים אלה, ויפעל בשיטות מתוחכמות, תצטרך מדינת-ישראל להקדיש משאבים יותר ויותר גדו-

נאשם לברכט — יחד בכא

לים להתגוננות, שלא תוכל להבטיח היש-גים מוחלטים.

המתונים נכשלו. הלחץ השני קשור בשאלה: מי ביצע את המעשה? אש"ף הכחיש שיש לו — או לאירגונים הגדולים המאוגדים בו — קשר לעניין. לעומת זאת תבע גוף בעל שם חדש, ואולי פיקטיבי — „המייקדת הפלסטינית“ — את האחריות לכן, לא ברור אם זהו שריכסי-השלוחה של אחד האירגונים הגדולים, גוף אירופי התומך בפלסטינים, או קבוצת רסיס חדשה של פידאוי פלסטיניים.

אלם כבר עתה ברור דבר אחד: אחרי הפסקה גדולה בפעילות הטרוריסטית בי-עולם, חוזר המחנה הפלסטיני למכשיר ישן ובדוק זה.

מזה כמה שנים הפסיק אירגון פתח, ו-ר בעיקבותיו גם האירגונים הגדולים האח-רים, את הטרור מחוץ לגבולות הארץ. הני-

בעוד השופט ויתקן עסוק בכתיבת החי-לטתו, בחן כתב העולם הזה את הספרים בספרייתו של השופט וגילה אם את הספר חירבת חיזעה. כאשר הוא הפנה את תשו-מת ליבו של השופט לכך שהספר נמצא בספרייתו שלו עצמו, צחק השופט ואמר: „זה בוודאי של הנכד שלי הוא בן 18.“ בהחלטתו ציין השופט ויתקן כי מפאת השעה אין הוא יכול להוציא את הצו המ-רי, משום שהטלוויזיה כבר מקרינה את הסרט האחר, אולם קבע דיון בהרכב של שלושה שופטים עליונים שלושה ימים אחר-כך.

התרגיל של אנשי הליכוד והמפד"ל בא-לאחר נסיונות רבים, משך תקופה ארוכה, למנוע את הקרנת חירבת חיזעה, איש לא עירערה את הרמה של הסרט עצמו, משום שמרית המערערים לא ראו כלל את הסרט. הצעקה קמה כנגד הספר עצמו, אשר אגב כלול בתוכנית הלימודים הרישי-מית של בתי הספר העל-יסודיים, עליה מופקד השר וזבולון המר.

יחס של כבוד לכנסת. אין ספק שביטול הקרנת חירבת חיזעה ביום השני האחרון מצביע על הסיגנון החדש של של קואליציית ליכוד את מפד"ל, בכל הנוגע לחופש הביטוי, ולא רק של רשות-השידור.

במה שנוגע לרשות-השידור אין ספק כי המצב יחומר עוד יותר, החל מהחודש הבא, כאשר ימונה ועד-מנהל חדש לרשות, אשר יהיה מורכב רובו ככולו מנאמני משטרם של בגין והמר. היתה זו חברת-הכנסת של הליכוד שרה דורון אשר הביעה יותר מכל את הצפוי לחופש הביטוי במדינה באמרה אחרי ה-החלטה של המר: „יש לחנך את רשות-השידור ליחס של כבוד אל הכנסת.“

מדיניות

מסע באמריקה

ממשלת ישראל פקדה על יהודי אמריקה להשפיע את סאדאת.

התוצאה עדימה להיות גורלית

בחודש נובמבר היה אנוואר אל-סאדאת מלך העולם. ידידי ישראל השתאו למראה יוזמתו ההיסטורית, תושבי ישראל קיבלו את פניו כשדמעות בעיניהם, ארצות-הברית העלתה אותו על נס כמדינאי גדול. השבוע בא אל-סאדאת לארצות-הברית, מצבו היה שונה לגמרי:

● הרב מרדכי שינדלר, יונתן-לשעבר שר-פנח על-בני-נפש של מנחם בגין, אסר על יהודי ארצות-הברית להיפגש עם נשיא מצריים — הוראה מדהימה ממש בחוצות-הארץ. הנשיא גימי קארטר מסר לאל-סאדאת, בשיחות „כמוסות“, הרחק מכלי-התיקשורת, כי אין הוא יכול לעזור לו. ממשלתו נמצאת עתה במצב סה-עגום, עד כי אין לה היכולת לבצע את המדיניות של עצמה, לחוץ על ישראל או אף למכור למצריים כמות משמעותית של נשק, מל-התנגדות הלובי היהודי וידידי בקונגרס.

● פה ושם תואר אל-סאדאת כטרדן, המעו לעמוד על דרישותיו, תחת לחזור ל-שולחן המשא-ההמתן ולהתמקח שם על „הצרת כוונות“ הסרת-תוכן.

לפני ואחרות מועשה. מה קרה לנשיא המצרי?

כאשר יצא לירושלים היו רבים, במצ-ריים ובארצות הערביות האחרות, שמתחו ביקורת על שיטתו, תוך חיוב מטרותיה, טענות העיקריות: בנסעו לירושלים הוא נתן לישראל מראש את אשר היא מבקשת — הכרה בקיומה החוקי. אחרי שהישראלים יקבלו זאת במתנה, לא יעלה על דעתם ל-שום תמורה כלשהי, וארצות-הברית לא תכריח אותם. אם לא ייקבע המהיר מראש, הוא לא ישולם אחרי-מעשה.

אין ספק כי בעיני מאות אלפי בעלי-דיעה במצריים ובעולם הערבי, נראה עתה שביקורת זו צדקה. תמורת מעשהו ההיס-טורי, החד-פעמי, לא קיבל אנוואר אל-סאדאת דבר. ישראל אינה מוכנה אף לפרק את ההתנהלויות שהקמה על אדמה מצרית, וממשיכה להתנהל בסני ובגדה המערבית באופן פרובוקטיבי, כאילו היתה מגוי וגמור עימה להשפיל את אל-סאדאת לעיני כל. היאמריקאים אינם מתערבים, ואף מסרבים לספק למצריים את הנשק שחדל לזרום מבירת-המוצות — דבר העלול לעורר זעם עמוק בחוגי הקצונה הצבאית במצ-ריים, התומכים עד עתה באל-סאדאת. אם אכן זאת תהיה המסקנה מביקורו של נשיא מצריים בארצות-הברית, עלולה ה-